

Παναγιώτης Μαυροειδής

Ο **Μιχάλης Ρίζος** (γιατρός και πρόεδρος του σωματείου εργαζομένων στο ΑΤΤΙΚΟ Νοσοκομείο) και ο **Πάυλος Πολάκης** (γιατρός και Υπουργός Υγείας). Γνωστοί από παιδιά.

Ο ένας με τη **ντουντούκα** και τη φόρμα του γιατρού, ο άλλος με **χαρτοφύλακα** και συνοδεία.

Ο ένας φωνάζει ενάντια στη **διάλυση της δημόσιας υγείας**, την εξουθένωση και απαξίωση των υγειονομικών, ο άλλος πάει να κάνει εγκαίνια μονάδας υμνολογώντας **εφοπλιστές «ευεργέτες»** και φυσικά την **κυβέρνηση** εξάερωσης των συντάξεων και κατάρτησης του ΕΚΑΣ.

(διαβάστε εδώ: [Βίντεο από την υποδοχή του αν. υπ. Υγείας Π. Πολάκη στο Αττικό Νοσοκομείο](#))

Έξυπνοι και ικανοί άνθρωποι και οι δύο. Και καλοί γιατροί και άνθρωποι, μπορεί να προστεθεί. Οι **επιλογές ζωής και στάσης** όμως, εντελώς διαφορετικές.

«Υπερβολές», θα πει κάποιος. «Δεν πρόκειται παρά μόνο για διαφορά πολιτικής εκτίμησης και αποκλίσεις πολιτικών απόψεων, μικρές ή μεγάλες. Μα και αυτά αλλάζουν, δε μένουν σταθερά».

Ε, δεν είναι έτσι! Δεν είναι εκεί η διαφορά. Δεν είμαστε μόνο οι εκάστοτε «απόψεις» μας. Ούτε ακριβώς οι ατομικές «επιλογές» μας.

Ο “Μιχάλης” δεν είναι ο Μιχάλης μόνο. Είναι ο Πάνος, η Όλγα, ο Σωτήρης, είναι όλοι οι αγωνιστές στο ΑΤΤΙΚΟ Νοσοκομείο που επιμένουν, σε όλα τα νοσοκομεία, είναι οι αγωνιστές του κινήματος και της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς, που δεν το βάζουν κάτω. Διότι, η κοινωνική πλειοψηφία δικαιούται και μπορεί να ζήσει μια αξιοβίωτη ζωή χωρίς εκμετάλλευση, φτώχεια, επιτήρηση, άγχος και κενότητα.

Ούτε το θέμα είναι ο “Πολάκης”. Είναι το να προτιμάς τη διαχείριση “εδώ και τώρα”, στέλνοντας στο “εκεί και ποτέ” την αυγή ενός νέου κόσμου. Είναι οι Υπουργοί, οι ΔΥΠΕΑΡΧΕΣ, οι εκπρόσωποι τύπου, οι βουλευτές, οι πρόεδροι ή τα μέλη Διοικητικών Συμβουλίων σε Δημόσιους Οργανισμούς, διορισμένοι από την κυβέρνηση.

Ένας άλλος από την ίδια παλιά παρέα, ο Βασίλης Τσιράκης, σε ένα από τα πρώτα βιβλία του (ή στο πρώτο;) στηλίτευε υπέροχα αυτή τη στάση, μέσα από τις λέξεις ενός πρωταγωνιστή της ιστορίας του, περίπου ως εξής: “παλέψαμε για την απελευθέρωση της εργατικής τάξης. Αν αυτή δε θέλει, τι να κάνουμε; μπορούμε να την γαμήσουμε χωρίς τύψεις!”.

Δύο ρόλοι, δύο επιλογές. Συλλογικές και ατομικές ταυτόχρονα. Ενταγμένες σε συλλογικά σχέδια διαφορετικών αξιών και προοπτικών. Διαφορετικές επιλογές για το “με ποιον θα πας και ποιον θα αφήσεις”.

Είμαστε οι επιλογές μας, ναι, είμαστε η εκάστοτε στάση και ματιά μας στα πράγματα, αλλά όχι αφηρημένα και ιδεαλιστικά, σα να διαλέγουμε από μενού.

Είμαστε όλα αυτά, νοσηματοδοτημένα όμως **μέσα από τους δεσμούς μας με τους «άλλους»**, την ένταξη και άνθιση της προσωπικότητάς μας μέσα στο πεδίο της έγνοιας ή της αδιαφορίας για τους «άλλους».

Είτε με τον ευγενικό στόχο της συμβολής για να βαδίσει ο κόσμος μπροστά, είτε με την κοντόθωρη προσμονή της «αναγνώρισης» ή ακόμη χειρότερα τη χαιρεκακία της ικανότητας διαχείρισης των «άλλων».

Στην πρώτη περίπτωση επιλέγεις τη συλλογική, αγωνιστική δράση, την επαναστατική τελικά στάση για «να έρθουν τα πάνω κάτω» και «οι κάτω να έρθουν πάνω».
Ελευθερώνοντας όλους από την τυραννία της απέραντης φτώχειας και ανασφάλειας μέσα στο πέλαγος του απέραντου κλεμμένου και ιδιωτικοποιημένου πλούτου.

Στη δεύτερη περίπτωση λες «αυτός είναι ο κόσμος και εγώ μπορώ να αποδείξω την αξία μου σε αυτόν». Μόνο που δε βλέπεις στην ουσία τον «κόσμο», παρά τη σκιά της αιχμάλωτης εικόνας του και των αλυσίδων του. Και βιάζεσαι να κρατήσεις το κλειδί από τις δευτερες,

«δένοντας» έτσι και τον εαυτό σου με το ρόλο τους...

Ο κόσμος το λέει απλούστερα:

Το ποιος πράγματι είσαι, σε σχέση με τις έγνοιες των ανθρώπων και τελικά τα κοινωνικά ζητήματα και το τι και πως πρέπει να γίνει, το ξέρουν καλύτερα από όλους, οι συνάδελφοί σου στη δουλειά! Την όποια δουλειά...

Το ξέρουν πράγματι καλύτερα και από τους συντρόφους σου σε μια οργάνωση ή άλλη συλλογικότητα, όπου μπορείς να μιλάς αβασάνιστα και με επιλεγμένους ακροατές.

Καλύτερα ίσως και από τη γυναίκα σου, τον άντρα σου ή και τα παιδιά σου, διότι αυτούς, εντάξει, θα τους αγαπάς, είναι «δικοί» σου. Με τους «άλλους» όμως κρίνονται οι αρχές σου, η καλοσύνη σου και ο χαρακτήρας σου.

Μετά είναι και κάτι άλλο που σκέφτεται κανείς βλέποντας τους δύο πενηντάρηδες γιατρούς: **Τα βαριά τα χρόνια κρίνουν τον καθένα μας.** Εκεί μετριέται ποιος στρατεύεται και σε τι...

Για αυτό και όταν βλέπεις νέα παιδιά, αφιερωμένα στη συλλογική επαναστατική δράση λες: «η ελπίδα και το μέλλον είναι εδώ».

Και όταν βλέπεις ασπρομάλληδες σκέφτεσαι: «το μέλλον διαρκεί πολύ, αλλά η ελπίδα πεθαίνει τελευταία». Νικώντας....

Άλλοι θα νικήσουν δίνοντας τον όμορφο και ανιδιοτελή αγώνα και άλλοι θα ξεφτιλιστούν.

